

oprettelsen af vandmangelsvandværket. Indvindingen på vedkommende ejendomme vil formentlig ofte være af den i § 11 nævnte art, men også § 12- og 13-anlæg vil kunne inddrages. Det bør dog påses, at grundejeres f. eks. erhvervsmaessige interesser i at beholde deres egen indvinding ikke trædes for nær, jfr. 1961-betænkningen side 45, spalte 2.

§ 19, stk. 3 og 4, svarer til KF § 11, nr. 6 c, 1.-4. pkt. Det bemærkes navnlig, at 1926-lovens præklusive frist for fremsættelse af erstatningskrav foreslås ophævet, jfr. i øvrigt bemærkningerne i kommissionsbetænkningen side 46-47. Bestemmelserne i KF § 11, nr. 6 c, 5. og 6. pkt., er optaget henholdsvis i forslaget § 18, stk. 1, nr. 7, og forslagets § 62.

Til § 20.

1926-lovens § 8 giver bl. a. regler for, hvorledes vandforekomsterne skal fordeles, hvis flere ansøgere er interesseret i dem. Disse regler er videreført i KF § 12, stk. 1.

Nærværende forslags § 20, stk. 1, svarer til KF § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt., og § 20, stk. 2, til KF § 12, stk. 1, 4. pkt. KF § 12, stk. 1, giver herudover, til dels i overensstemmelse med 1926-loven, en række yderligere regler for fordelingen. Det udtales således, at der først må tages hensyn til lokale anlæg for befolkningens almindelige forsyning med vand og til sådanne anlæg, der forsyner de nærmestliggende kommuner, og derefter til de mere fjernliggende, dog således, at kommissionen kan give et anlæg, der har større betydning for almenvellet, fortrin, hvis forholdene taler for det. Det udtales endvidere, at der ved fordelingen af vandet mellem lokale interesser og andre interesser må tages hensyn til, om nogen af ansøgerne med rimelig bekostning kan skaffe sig det nødvendige vand andetsteds eller på anden måde, og at kommissionen i det hele skal stræbe efter at tilvejebringe en ordning, som så vidt muligt fyldestgør alle parters interesser, f. eks. ved at en kommune løser spørgsmålet. Hvis en af ansøgerne skal bruge vand til et stærkt vandforbrugende anlæg, der ikke tjener en befolknings almindelige forsyning med vand, skal kommissionen kunne henvise ham til at søge vandindvindings-tilladelse uden for det pågældende grundvandsområde eller indvindingsopland. Indenrigsministeriet er enig i disse synspunkter, men har ikke ment det nødvendigt at optage dem i lovteksten.

Til § 21.

Bestemmelsen, der er ny, svarer til dels til KF § 12, stk. 4. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit I c.

Til § 22.

Bestemmelsen er ny. Stk. 1 svarer — med udvidet anvendelsesområde — i det væsentlige til KF § 12, stk. 3.

Det skal i forbindelse med pålæg af leveringspligt kunne pålægges det kommunale værk at udbygge sit anlæg.

Forbeholdet i stk. 2 om, at vandforsyningssystemet skal kunne få vandindvindings-tilladelse andetsteds, får først betydning, når der ikke kan skaffes mere vand på det oprindelige sted.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit I c.

Til § 23.

Bestemmelsen, der er ny, svarer til KF § 28, stk. 1. Den forsyningspligt, som herved pålægges private vandværker, stemmer med de regler om forsyningspligt, som efter fast praksis — med udgangspunkt i indenrigsministeriets cirkulærer nr. 278 og 279 af 10. oktober 1941 — optages i landvæsenskommissionskendelser om vandindvindingsret for private vandværker. Det kan eventuelt pålægges værket at forsyne forbrugere på almindelige kundevilkår uden solidarisk ansvar, jfr. 1961-betænkningen side 70, spalte 1, og ovenstående bemærkninger til § 19, stk. 2.

§ 23 indeholder ikke som § 22 en regel om adgang til at pålægge vandværket at udbygge sit anlæg. På den anden side er ordene så vide, at de må give landvæsensretten mulighed for at give pålæg om udbygning, og er der tale om udbygning af beskedent omfang, f. eks. en ringe forbedring af pumpekapaciteten eller efter omstændighederne etablering af en ekstra boring, er det indenrigsministeriets tanke, at landvæsensretten efter omstændighederne bør benytte denne mulighed; grænsen mellem reparationer og sådanne mindre udbygninger kan i øvrigt være flydende. Derimod vil det nok frembyde praktiske vanskeligheder at pålægge et privat vandværk en større udvidelse. Vil vandværket ikke udvide, kan der blive spørgsmål om at overtage det som kommunalt efter forslagets § 26. Et pålæg til det private vandværk betyder, at det fremtidig kun vil kunne drive virksomhed under overholdelse af pålægget; derimod forhindrer bestemmelsen ikke vandværksinteressentskabet i efter almindelige regler at træffe beslutning om sin nedlæggelse, jfr. bemærkningerne til § 56.

Til § 24.

Bestemmelsen svarer til 1926-lovens § 18, stk. 3, 1. punktum, og KF § 30.